

v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Izhaja po
enkrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere in ne
konfiscira policija.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po
30 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim
trgom) št. 3 v II. nadstropji.

Velja
celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50
kr. in četrť leta 80 kr. za vsacega
brez ozira na stan, narodnost in
vero.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasađi, ostro kaznoval.

Nekaj izrekov politične modrosti,

*ki so pokornemu in vdanemu podložniku potrebni, da se ne
jezi in voljno trpi.*

Če ti kak minister kaj obljubi, ne veseli se prenaogo,
ker veselje je prihranjeno človeku še le na onem svetu.
Če ti pa vendar tudi res kaj dá, dobro poglej okoli sebe,
če kdo tega ne vidi in če ne boš moral ti za to dati sto-
krat več, potem še le vzemi.

Zaupanje je draga reč, zato glej, komú ga daš, ker
če ga nazaj vzameš, zgubi zá-te in zá-nj vso vrednost.

Otrok, ki se je spekel, se ognja boji. Zato si mora
Slovenec, predno zaupa ministerstvu, prej dobro prste oviti.

Potrpežljivost in upanje ste dalji ko človeško živ-
ljenje; zato je Slovencev že veliko pomrlo, potrpežljivost
in upanje do boljše prihodnosti pa še živi.

Kar je bila Izraelcem škrinja zaveze, to je nam dav-
kova kasa; una je vezala Izraelce z Jehovo, ta pa veže
nas z vlado in vlado z nami.

Najnepopolnejša reč je pri nas že dolgo šola; če-
ravno jo zmiraj in zmiraj popravljajo in krpajo, je vendar
zmiraj čevlji, ki vode ne drži.

Deželni in državni zbori so kakor železnični vozovi;
čeravno se zdaj te, zdaj one vrste ljudi več v njih vozi,
imajo zmiraj tisto podobo, in nakladajo davke.

Tudi Slovenci bomo dobili o svojem času vse svoje
pravice, ali kdaj? — dneva ne pové nobena pratika.

Do zdaj še ni nikjer zapisano, kdaj bo sveta konec;
najbrže takrat, kedar bodo vsi ljudje poprijeli se le politike.

Pomagaj si sam, potem ti ne bo treba iskati pomoči
pri vladi in pošiljati peticij do ministerstev.

Ne zaničuj nobene še tako majhne stvari, ker ne veš,
če se od nje ni davek plačal.

Denar je kakor sol. Sol namreč spridi vsako jed,
če je z njo ne osoliš, denar pa je škodljiv vsakemu člo-
veku, če ga nima, posebno davkoplačevalcu.

Ako ne moreš davka plačati in te pridejo rubit, to-
laži se s tem, da ima država še stokrat in morda celo mi-
lijonkrat več dolgov ko ti, od katerih ti, ako ob vse prideš,
ne bo treba več obresti plačevati.

Kdor je pravi narodnjak, mu je materni jezik naj-
dražji biser. Zato je pa tudi toliko Slovencev, ki narod-
nega nimajo nič ko jezik.

Ce se ti slabo godi in prideš potožit ter prosit po-
moči, te bodo še poslušali in ti pomoči obljubili; ko prideš
vdругič, bodo nevoljni; tretjič te bodo zapodili kot sitneža,
četrťič pa se ti smejali ali te milovali kot norca, petič ti
bodo že vrata zaprta.

Sedanja šola velja več ko cerkev; za cerkev ni treba
deželnega, okrajnega in krajnega šolskega sveta, ne dežel-
nega, ne okrajnega, ne krajnega šolskega nadzorninika,
da ni dobra, pri cerkvi pa vsega tega treba ni.

Sploh: skrbi, da svoj davek v redu plačuješ, vse
drugo pride samo ob sebi ti še na glavo.

Pavliha.

Zadnjič sem ostal pri grofu Taaffeju ravno tam, ko sva stopila v njegovo sobo. Njegov obraz je nekako ponosen, komaj sedeva, me že ogovori s pogumom, kakor nikdar ne prej:

„No, Pavliha, ali sem ti zdaj všeč? Je moja metla delala po tvoji volji?“

„I, kaj bi rekel! Je in ni!“ — odgovorim jaz. „Da si poruješ iz čevljev žeblje, ki so ti najbolj napoti, ni nič posebnega, to stori vsak, kdor ne mara, da bi ga bodli. Nekaj pa je vendar to že, da si zapodil Kremerja in Streita in na njune stole posadil Pražaka in Rando. Pa pustiva to, jaz sem prišel iz drugih namenov. Kaj misliš storiti z mojim starim znan-
cem Konradom? Ali ne bo tudi ta kmalu metle pod noge dobil?“

Taaffejev obraz se nekoliko zatemni in skremži, prav nerade mu gredo z ust besede:

„Jemnasta, Pavliha, ti si pa že tudi res preveč nadležen in siten.“

„Ne jaz sam, ampak z mano vred vsi Slovenci“ — rečem jaz. „Kdaj si že obljubil nam Bog ve kaj, pa ali smo zdaj le že korak na boljsem?“

„Počakajte, počakajte, bo že!“ — me tolaži Taaffe.

„Vse prav! Ali veš, kdaj bo o sv. Nikoli?“ — prašam jaz.

„Ne“ — odgovori on — „za ta praznik ne vem. Kdaj bo?“

„Tisti dan, ko bodo Slovenci od tvojega ministerstva dobili to, cesar se po vsi pravici nadjajo.“

„V kateri pratiki je pa ta dan?“ — praša Taaffe.

„V tvoji ga ni, v moji tudi ne, menda bo 30. ali 31. februarij. Toda vsaka reč ima svoj konec, tudi naša potrpežljivost. Vse, kar je prav. Ali to ni vse skup nič. Na Slovenskem je še vse tako, kakor je bilo, in če misliš kar tako naprej ministrovati, boj se moje marele.“

„Ali ni moj stol zdaj dosti trden?“ — reče Taaffe ponosno.

„Ej, kaj imamo mi od tega, če je trden ali ne! Misliš, da so narodi na svetu za to, da le ministerske stole podpirajo? Če si take misli, pa kar z Bogom! Ti se mi zdiš tak, kakor pri nas tujec, ki se vsakemu odkriva in prilizuje, dokler nič nima; ko pa kaj postane in trdno sedi, pokaže drug obraz in pozabi vse obljube. Saj sem ti že večkrat povedal, da ne bova prava prijatelja, dokler ne boš šel z metlo tudi na Slovensko.“

„Kam pa naj grem?“ — praša Taaffe.

„Ej, čemu me prašaš? Pojdi kamorkoli: v šole, uradnice, k sodnijam, k političnim in drugim gosposkam in kar se jih drži, k notarjem in advokatom — povsod bo imela metla dosti opraviti. Dokler se pa za vse to nič ne brigaš, te pa Bog obvaruj!“

S tem vstanem in primem za kljuko. Taaffe skoči za mano, me prime za roko in žvrgoli:

„Postoj še malo! Kam se ti tako mudi?“

„Moram govoriti z našimi poslanci, ker s tabo — že vidim — ni nič opraviti.“

„Čemu greš h poslancem?“ — praša zavzet.

„Čemu? Nagnat jih, da bodo tudi tebi drugače uro navili. Meniš, da jih je Slovenec poslal na Dunaj samo zato, da bi tvoj stol podpirali, on naj pa še dalje pri przani mizi sedi in požira duh masti, ktera se na Dunaji cré? Če nič ni, bolje, da so domá, naj potem tvoj stol stoji trdno ali slabo. — Z Bogom!“

Po teh besedah odidem in grem k našim poslancem, ktere najdem vse vesele, kakor so sploh ljudje pred pustom.

„Alo, Pavliha je prišel, zdaj bomo pa eno rekli“ — žvrgolé meni znani glasovi in roka za roko stisne mojo.

„Da, da, rekli bomo eno“ — se oglasim jaz — „toda drugačno, kakor vi mislite.“

„Pavliha je dobre volje“ — doní od ene strani — „je gotovo pri kakem ministru kosil.“

„O, pa še kako! Jaz sem bil do grla sit, on — namreč grof Taaffe — pa je tudi debele požiral. Zdaj sem pa jaz tudi že vsega sit in bi šel rad domu. Idite z mano, gremo skup, saj na Dunaji, kakor se kaže, ne bote nič opravili.“

„Res misliš, da ne?“ — prašajo nekteri; — „mi pa mislimo, da, saj smo zdaj v večini in Herbstovci nič ne morejo.“

„Vsi pa tudi ne. Imate mar že kaj pokazati?“

„Dozdaj še ne, pa upamo, da bo kaj, vse kaže na bolje, le še nekoliko potrpljenja, z enim skokom se ne pride na goro.“

„Haha, res je, toda polž tudi ne pride, bo prej vsahnil in poginil“ — rečem jaz in sklenem: „Brez šale, prijatelji, ali moja misel čedalje bolj postaja ta, da bi bilo vse eno, če ste tu na Dunaji ali domá.“

„I, kaj naj pa storimo?“ — prašajo nekteri.

„Storite tako, kakor je storil Jakob. Stopite k grofu Taaffeju in recite: Dosti dolgo ti že služimo in podpiramo tvoj stol, radi bi imeli že obljubljeni plač.“

„Že prav, ali kaj pa, če ne bo hotel nič vedeti o plači?“

„Pa mu recite, da zvežete svoje culice in greste domu!“

„Kaj pa, če si z našega žuganja ne bo nič storil?“

„Bote pa vedeli, da nikdar Slovenci ne dobodo nič, naj bode na Dunaji minister Peter ali Pavel.“

Poslanci se vsi zamislijo, vsak na tihem pretehtuje, kaj bi bolje kazalo: ostati ali kar iti. Jaz jih v tem ne maram motiti, ampak jim rečem še: „le dobro skuhajte in tudi kmalu, ker se mudi Slovincem“ — pa grem z Dunaja proti Nemškemu Gradcu.

V Nemškem Gradcu sem bil še le enkrat, ko se je nekaj srboritnežev spuntalo in po mestu rogovilo, da sem jih jaz s Hrvati vred vgnal v kozji rog. Tudi zdaj se nisem mislil muditi tukaj, ker mesto nima nič posebno imenitnega, ko veliko četo penzijonistov, ki tukaj davkovske groše brez dela vživajo, — in pa višo deželno sodnijo za Slovence, kar pa mene nič posebno mikalo ni.

Ravno mislim stopiti memo mesta, kar zagledam ob cesti človeka jeznega in temnega obraza, ki gre proti meni. Navada je, da se človek na poti drug drugemu ogne, a ta gre proti meni, kakor da bi jaz nič ne bil in bi hotel iti kar skoz mene, ko skoz meglo; zato treščiva skup in še le ko od mene odleti, prav jezno zareži nad menoj, kakor da bi bil jaz Bog vé kaj groznega storil, in pravi:

„Veš, kmečki butelj ti, kdo sem jaz?“

„Ne“ — rečem jaz in že me srbi marela — „tega ne vem. Kak cesar ali kralj menda ne boš, ka-li?“

„Kaj cesar, kaj kralj“ — zareži še jezneje — „jaz sem več!“

„Glej no, glej, pa ne, da bi bil norec?“

„No, le stoj“ — se zadere zdaj nad mano na vso moč — „jaz sem delavec, socialista! Veš, kaj je to?“

„Glej ga no, glej“ — se nasmehnem jaz — „to je pa ravno prav. Z vsake vrste ljudmi sem imel že opraviti,

samo s takimj ne še, kakor praviš, da si ti. Kakšna pa je taka žival? Čaj no, da te malo natančneje ogledam od vseh strani.“

„Boš šel, zarobljeni kmet ti!“ — se zagrozi, ko ga hočem prijeti, da bi ga zasukal na vse strani.

„A, taka je?“ črhnem jaz — „ti maliček še ne veš, kdo sem jaz in kaj je moja marela. Na, boš pa malo poskusil jo!“

S tem ga česnem parkrat po plečih, da se kar zvije, na kolena pade in prosi:

„Joj, joj, ne več! že vem, kdo si: ti si Pavliha.“

„Da, Pavliha sem jaz in to je moja marela, da boš vedelo, človeče ti. Pokonci, le brž, pa za mano, ker imam s tabo govoriti. Vendar da se ne boš preveč bal, greva zdaj na liter boljega.“

Socijalist ali delavec hitro skoči kvišku, se popraska po plečih, potem pa gre za mano. Ko sediva v gostilnici in je spraznil par kozarcev, pričnem jaz:

„Ti si toraj delavec in socijalist! Slišal sem že o teh čudnih živalih, pa videl še nisem nobene. Povej mi: v čem so različne od drugih ljudi?“

„V čem? Delavec je delavec, ne pa človek, ki brez dela živi.“

„Tako? Dobro! Reciva, danes je delavnik, ti si delavec, pa če se prav zeló ne motim, danes ne delaš.“

„Ti tega ne razumiš, Pavliha.“

„Res da ne, zato mi pa razloži, kako bi bil ti svet vstvaril, če bi bil na mestu Boga!“

„Tako, da bi bili vsi ljudje enaki v vsem.“

„Aha razumim! To se pravi: vsak človek bi moral delati.“

„Ne, ne, to ni res, da je le delavec, to je socijalist.“

„Razumim! Samo nekaj mi ne gre še prav v glavo. Kaj pa je prav za prav delo? Ta dela z glavo, n. pr. vladar, minister, sodnik; drugi z rokami, n. pr. dninar, kmet, rokodelc.“

„To ni vse nič, delavec je vse kaj drugega, to je neki stan, ki ga po mestih preveč zaničujejo, ki ne more živeti, dobiva premalo plače, gospodarji, to je fabrikanti in večji obrtniki, se pa masté ob njegovih žuljih. Tega ne smemo dalje trpeti, naš stan se mora zboljšati.“

„Vi toraj hočete vse, kar ni delavec ali socijalist, ob tla pritisniti tako, da bi lahko živeli, če bi prav nič ne delali?“

„Tega ne! Mi hočemo delati, pa tako, da bomo lahko živeli ob svoji plači. Plača mora biti viša.“

„Prav tako! Kdo pa je prav za prav delavec po vaših mislih?“

„Čevljar, krojač, mizar, kovač, fabriški delavec in kar je takih ljudi po mestih, ki za druge delajo.“

„In vi preganjate tiste, ki vam dajo delo, je li?“

„Se ve da, ker se ob naših žuljih masté.“

„Hm! Vaš cilj je toraj, da bi bili na svetu vsi ljudje to, kar ste vi?“

„Tako je!“ — pravi socijalist in potegne s kozarca prav krepko.

„Se ve, da potem ni treba vladarjev ne uradnikov, ne gospóde ne kmeta?“

„Čemu so ti? Proč ž njimi!“

„Dalje ni treba ne duhovnov ne vojakov?“

„Kaj pa da ne! Ti so škodljivi, ker nič ne delajo, marveč se le od drugih dela redé.“

„Kmeta tudi ne marate, kakor si že prej rekel?“

„On je škodljiv zato, ker redi druge nam nasprotné stanove, to je: vladarje, uradnike, vojake in druge postopače.“

„Kaj pa z vero? Ktero vi obrajtate?“

„Nobene! Pošten človek ima vero v sebi, on že ve, kaj je prav, kaj pa ne, za tiste druge brkljarije se pa ne briga.“

„Vojakov tudi treba ni, je li? Ali kaj pa bo, če pride kaka vojska? Kdo se bo bojeval za vas?“

„Vojske ne bo nobene več, kedar bodo vsi ljudje bratje, delavci, socijalisti.“

„To bo pa res lepo! Tako bi se živelo kakor v nebesih, da ljudje še mreti ne bodo marali. Samo, dovoli: O čem pa vi mislite potem živeti?“

„Ob delu in poštenem dobrem zaslužku.“

„Ali kdo vam bo pa dajal zaslužek, če ne bo gospoda, ne kmeta, ne bogatina?“

„Drug drugemu, ker bogastvo bo enako razdeljeno.“

„Kaj bote pa jedli in pili, če ne bo kmeta več, da bi živež pridelovali?“

To vprašanje spravi socijalista v zadrego, ne ve si pomagati drugače, ko da ga zopet kozarec potegne, jaz pa prašam dalje:

„In če bo kdo len in ne bo hotel delati, od kod bo pa imel zaslužek? Ali ga bote drugi redili s svojim delom?“

„Kdor ne dela, naj pogine.“

„Ali ni zdaj tudi tako? — Pa še nekaj. Sodnij, vojakov, bričev, uradnikov in kar je druge enake brozge, treba ne bo; kdo bo pa potem razsojeval prepire med vami, kdo kaznoval hudodelnike, kdo učil vaše otroke?“

„Za to bodo skrbeli že naši voditelji, delavski voditelji in načelniki.“

„Kako? Voditelj ali načelnik delavcev bo vendar le tisti, kateri bo največ delal, toraj ne bo imel časa za to.“

„Voditelj ali načelnik ne dela nič, marveč ima skrbeti le za to, da je vse v redu, in voditi druge.“

„In takih načelnikov je treba več, kaj pa da?“

„Se ve, brez vodij ne more biti nobeno delo.“

„Vendar pa tak človek, ki nič ne dela, tudi nič plače ne vleče, je li?“

„Ob čem bi pa živel? On dobiva plačo iz tiste kase, v katero mi vsak po nekaj skladamo, kolikor na vsakega pride.“

„Glej, glej, to je pa ravno tako, kakor zdaj“ — sklenem jaz pogovor; — „prijatelj, jaz ti bom eno svetoval. Če hočeš bolje živeti, se pa več nauči in pridneje delaj. Vero in sedanje naprave, ki svet po konci držé, pa pusti pri miru, jih nisi ti naredil, toraj jih tudi pre naredil ne boš. Vsak človek mora živeti po svojem stanu, če znaš samo žeblje kovati ali zid beliti, si vendar ne moreš s tem zaslužiti toliko, da bi vsak dan bil pečenke sit in vina pijan, tvoja rodovina pa bi živela in oblačila se po kneževsko. Razen tega bi pa še rad v nedeljo in pondeljek imel praznik.“

„Kaj nedelja, kaj praznik!“ — zareži socijalist — „tega nam treba ni. Vsak dan po dve uri manj delati, pa ni treba nobenega praznika. Sploh pa ti vsega tega ne razumiš nič, ne bom ti toraj razkladal. Boš že še slišal o meni in naši zvezi, ki je razpeta po vsi Evropi. Mi bomo vse prekucnili in svet drugače vravnali, boš že videl. Potem ne bo gospoda ne kmeta, ne duhovna ne vojaka, ne plemenitažev ne bogatinov, ne vladarjev ne uradnikov, ne vere ne trinoške posvetne postave, ampak vse bo le delavec in socijalist.“

„Jedli bote pa kamenje, po svetu letali nagi, ker ne bo zemlja nič rodila vam in če bo hotel kdo jesti meso, bo moral pa drugega snesti! — O, prijatelj, zavaruj si kje pamet, če ne, pojdeva na Studenec. Res, da je delavski stan, kakor vsak, ki si mora kruh služiti z delom svojih rok ali svojih možgán, ki toraj ne živi le ob svojem bogastvu, zeló težaven in zdaj hudo zatiran, ali premisli, da je že Bog svet tako vravnal, da mora biti več stanov in vsak živeti po svojem stanu.“

„Haha“ — se zakrohota socijalist — „ti si prava šlapa, nisi zrel za naše nazore —“

„A ti si zrel za mojo marelo“ — se stogotim jaz in naklestim tega čudnega človeka tako, da na njegov krik

pridere jih še več postopajočih delavcev ali delavskih postopačev ali marveč socialistov, ki se zaleté v mene. No, zdaj je pa imela moja marela ples, da je bila vesela predpusta! Se le, ko so vsi na tleh cvilili in kozje molitvice molili, se napotim proti domu.

To je bilo moje prvo, kar sem imel opraviti s socialisti. Koga sem potlej v žehto vzel, bote pa drugi potlišali.

Krišpin Krišpovič.

Svojih jeziko-, zgodovino- in modroslovskih študij do grla naveličavši se sem sklenil, čisto odtegniti se vsemu daljemu javnemu modrovanju in sem tega tudi čez leto dni držal se. Ali ker dandanes pri vsi obilnosti ljudi vendar povsod primanjkuje zmožnih delavcev, so me brž zavohali, ko sem komaj svojih modro-, jeziko- in zgodovinoslovskih študij in njim pristojnega jezika vsaj po večem odvadil se, ter prišli me prosit, naj stopim zopet v javno delovanje in zdaj za nič manj kot za zagovornika poštenih, po krivem napadanih oseb vseh, posebno viših stanov, ker takih zagovornikov zdaj povsod primanjkuje, akoravno je tak posel vse časti in hvale vreden.

In tako stopim nazaj med svet kot branitelj in zagovornik obrekovanih ljudi, in kdor ne najde nikjer nobenega zagovornika, naj se obrne le do mene, jaz ga bom že izrezal, če se to prav sploh morda vsemu svetu nemogoče vidi. Svoje zagovore bom vedno podpiral in pojasnoval z zgledi iz zgodovine raznih časov in narodov, kateri bodo silno jasni, čeravno morda ne še vsakemu znani.

Danes imam zagovarjati viteza Frênceljna Vestenecka in njegovo ponočno družbo, zatoženo, da je — v Šmartnu pri Litiji spraznivša 49 litrov rujnega vinca — vračaje se domu v Litiji pozne ure že nekemu uradniku pobila 24 šip in naredila za 7 gld. škode, razen tega pa naredila tak ropot in ponočni škandal, da se je vse okoli iz mirnega spanja zbudilo in mislilo, da je potres.

Gospoda moja! Če se to dejanje ne dá zagovarjati, pa sploh zagovornikov treba ni. Naj povem skoro čisto enak dogodjaj, ki se je pripetel — ne vem prav natanko, kedaj — na Turškem. Tam je bil tudi paša šel z ago (davkarjem), zaptijem (žandarskim četnikom) in drugimi v han (gostilno) na pijačo in so se vsi tako vpijanili, da so nekemu komšiju domu gredé pobili okna. Vse je bilo razjarjeno nad ponočnim škandalom, ktereга je bil napravil paša s svojo pijano družbo, in reč je prišla pred kajmakama (okrajnega glavarja). Ta pokliče k sebi komšija, hišnega gospodarja in steklarja, ki je okna naredil, ter potem, ko je zaslišal vse, razsodi tako:

„Paša ima vselej pravico in dolžnost, skrbeti za javno varnost, toraj tudi šipe pri oknih pregledovati in poskušati, če so dosti trdne, da jih ne more vsak otrok pobiti. To je tudi zdaj storil in še s celo komisijo, da je dejanje njegovo tem jasneje. Poskusil je prvo šipo in ko je stvar, ki jo je vrgel vá-njo, prebila jo, poskusil je drugo, tretjo in ravno tako njegova družba, da so poskusili vse. In glej! ne ona izmed vseh 24 ni ostala cela, vsaka se je razdrobila — zakaj? zato, ker so bile vse preslabe. Toraj je razsodba moja ta: Paša bodi javno pohvaljen zavoljo svojega previdnega obnašanja in skrbi za javno varnost, a

kaznovana bodita hišni gospodar, ki je dal tako slabe šipe v okna narediti, in steklar, ki jih je naredil. Komšiju, kteremu se je to zgodilo, bodi prizanešeno, kazen mu bodi le strah in ponočni mrz, ktereга je ob pobitih oknih prestal.“

Tako je sodil turški kajmakam in vsi so čudili se njegovi modrosti ter šli staviti v loterijo številke 7, 24 in 49 in glej! — nobena ni prišla in turška državna kasa je imela lep dobiček od te dogodbe.

Mislím, da po vsem tem mi ni treba daljnega besedovanja, vsak bo lahko razsodil, kako je s Vesteneckom in njegovo ponočno družbo, da je namreč čisto po krivem dolžén kalenja ponočnega miru in hudomušnega poškodovanja tuje robe.

Jaz sem govoril, gospoda moja, sodite pa vi!

Ni tako neumnih limanic, da bi se ljudje ná-nje ne vsedli,

ali kako dobro je, če človek nemški zna.

Zadnje tedne je bilo veliko brati o neki stavi, ktero sta za veliko denarja naredila med seboj dva bogata Dunajčana tako, da mora eden spraviti 300.000 krajcarjev od leta 1873 skup, če ne, zgubi velikansko stavo. Brž so se spravili na noge ljudje, ki so te krajcarje, katerih je sila malo, nabirali in kupovali po 10, 20, 50 kr. in še više.

Novica ta se je zanesla v vse kraje, kamor zahajajo nemški časniki, slovenski so o ti slepariji molčali. Tudi krčmar neke vasi na kmetih, ki se je strašno rad bahal s svojo nemščino in zato bil naročen na nemšk časnika, ki je zmiraj poln čenč, je slišal o tem in pravil kmetom po vasi, kateri mu pa take bedarije niso prav verjeli, ker je že marsikrat iz svojega nemškega časnika kako prav debelo boso natvezil jim.

Dva burkeža, ki sta možička zavoljo njegove nemškutarske baharije že davno na muhi imela, pa sta boljše nemški znala ko on, skleneta zdaj nastaviti mu past, da se bo vjel vá-njo; kar bo neslo, se bo potem v veseli družbi zapilo. Podasta se toraj k njemu v krčmo ter se začneta bolj na tihem po nemški meniti o tej stavi. Krčmar je za vratni vse na ušesa vlekel in tako vjel, da ta dva kupujeta krajcarje od leta 1873.

„Jaz jih plačujem zdaj že po 30 kr.“ — reče prvi.

„Jaz pa po 35 in celó pa 40 kr.“ reče drugi — „ker jih bom prodal po goldinarji. Dozdaj jih imam zopet 30, a 50 sem jih že prodal, pa samo po 80 kr.“

„Pa jih je težko dobiti“ — nadaljuje prvi — „jaz sem zvedel za tobakarja tam-le gori, ki jih ima kakih 40, in zdaj bom šel pó-nje.“

„Dobro!“ — šepeta drugi — „jaz vam ne bom hodil v škodo, le napravite dobiček, ga bova pa potem kozarec pila na vaš račun. Samo“ — in te besede so bile nalaš nekoliko glasneje, ker sta oba videla, da krčmar uho strašno nopenja — „samo bolj tiho govorite, krčmar bi utegnil slišati in bi šel sam kupit one krajcarje.“

„Ej, ne bojte se,“ — reče prvi — „saj krčmar ne razumi nemški.“

Dosti za krčmarja. Splazi se ven, zunaj tleskne s palcem ob dlan in zavriska: „Na, saj sem rekel, da je dobro, če človek nemški zna. Par goldinarjev bo gotovo dobička.“

S tem gre kolikor more naglo za vasjo k tobakarju, ki ob koncu vasi razen tobaka prodaja še drugo drobnino, toraj ima zmiraj veliko krajcarjev. Ko stopi v prodajalnico, ga brž pokliče na stran in mu reče:

„Tomaž, imate kaj krajcarjev? Jaz bi rad imel drobiža, mi ga je zmanjkalo.“

„Ej, tiček vi“ — se nasmehne Tomaž — „vi bi radi imeli krajcarjev od leta 1873, je li? Pa je prepozno, imam jih nekaj, pa so že prodani, danes pride kupec pónje.“

„Hm, hm“ — se popraska krčmar za ušesi — „Bog ve, če bo prišel ali ne! Po koliko ste pa ž njim zmenili se zá-nje?“

„Po 20 kr.“ — reče Tomaž.

„Tako drago? Toliko vam ne bo nihče dal. Pa vendar, veste kaj, jaz vam jih tudi tako plačam, samo da ostaneva prijatelj. Dajte jih sèm, tu je denar!“

Tomaž se brani češ, da je že dobil 5 gld. „are“, pa ko krčmar sili in le sili ter obljubi povrniti tudi „aro“, se Tomaž vdá in mu odšteje 40 kr. od leta 1873, za ktere dobi 13 gld. Krčmar teče vesel domú, a tam gostov ne najde več, sta že oba odšla.

„Nič ne dé“ — si misli — „bota že še prišla, ko zvesta, kdo jima je zajca pred nosom vstrelil. Saj pravim, to je dobro, če človek nemški zna. Meni jih bota morala plačati po 50 kr., če ne, jih bom pa sam poslal — kam? bom že od nemškega časnika zvedel, in potem dobim še več zá-nje.“

V tem, ko se krčmar tako veseli in ga literček pije na račun dobička, se pri Tomažu godi vse kaj drugega. Oba burkeža pijeta s Tomažem vred na krčmarjevo zdravje in njegovo nemškutarsko ošabnost.

Bralci naši lahko uganejo, da so bili vsi trije spozumljeni. Burkeža sta bila nabrala 40 kr. od leta 1873, jih izročila Tomažu, in kar se je potem zgodilo, je že znano.

Krčmar je čakal in čakal, pa onih dveh se ni nobeden prikazal. Svoji ženi je bil v svojem veselji tudi pokazal svoj zaklad, a ko je kmalu potem bral v svojem nemškem časniku, da je bilo vse to le predpustna sleparija, so sosedje nekega dne slišali velik ropot v hiši in osoren ženski glas je bučal:

„Saj sem rekla, da se boš ti enkrat spekel s svojo nemščino in svojim nemškim časnikom! Še dobro, da ni več škode.“

Po tem je bilo še nekaj ropota, da se je ljudi nabralo okoli hiše, slednjič pa prileti skoz šipo okna kepa papirja na cesto, otroci padejo po nji in se strgajo za krajcarje, ki so v papirji zaviti. Papir bil je nemški časnik.

Nasledek tega je bil, da je še tisti dan žena šla na pošto in naročila, da se naj vsak nemški časnik, ki bi prišel po pošti na njenega moža, nazaj pošlje; če bo mož hotel kaj brati, naj bere slovenske časnike, v katerih ni takih bedarij, kakor v nemških.

Še nekaj o občevalnem jeziku.

Komisár. Kteri jezik navadno govorite?

Hišni gospodar. To je težko natačno povedati. Zjutraj budim hlapca v vseh jezikih, zbudim ga pa še le s palico, potem moram jeziti se nad Lahom, ki ne zná družega ko laški, moja stara me zmerja po nemški in slovenski, z otroci moram večkrat govoriti s šibo, ker nočejo družega nič razumeti; če pride kak sitnež, je treba večkrat pesti ali metle, predno gre, z davkarjem morem le po denarji govoriti, nad živino upijem, a razumi najbolj bič; le eden je, ktereга moram nemški klicati.

Komisár. Vendar eden! In kdo je ta?

Gospodar. Moj pes.

Komisár. Pes?! Kako to?

Gospodar. Ker sem ga od našega komisarja kupil in zato „Karo“ ne razumi nič ko nemški.

Jezična Žefa.

„Joj, joj, kako so ljudje čudni, nič ko hvalil naj bi jih človek, če pa kterga le mal' dregne, je pa koj ogenj v streh'. Zadnjič sem splašila cel roj sršenov, k' sem le mem' grede tako mal' mahnila po mehovich; zakadli so se v me in me otki kar do kosti opikat', pa so se vender vstrašili moje kuhovnice. Tist „armenfóter“ od sv. Jakopa, k' se zna tako povsod vrvát', ker po kak' mešob' diši, se je kar zvijal, tista gospa pri frančiškanskem most' je bila huda kakor mačka in rekla, de se čez njo ne sme nič družga reč', kakor „kis d' hand“, nejveč ropota je blo pa v tisti hiš', ker sem pred služila, kar šest jih je priletel' nad me, de sem se komej vbrabila. Pa nej bo, sej se Špeli tud ni nič bolj godil', še več je móгла trpet' ket jest.“

Dons sem mislila, de bom postavla se že v novi oblek', pa jo še ni z Duneja; imajo tud' tam predpust in maskare, zato gre vse belj počas'. Drug pot se bom pa že pokazala v taki oblek', kakor se spodob' za žensko, ki pri boljših hišah služ'.

In res, prav imenitna in gospóska je hiša, v kter' zdej služim. Nejpred nej povem, de so se pri štenji ljudi zapisal' vsi za nemce al' „tajckrajnce“ od gospoda do mal'ga fantka, k' je že tri mesce star in prav močno po nemški joka in cvil'. Gospa znajo po nemški najbolj jest' in pit', pa oblačit' se, vse drug je že belj kranjsk', njeno mater b' pa lahko prodal po nemšk', pa b' še ne vedla ne. Prav za prav znajo nemšk' le gospod, ki so v en' cesarsk' al' pa drug' službi, pa še ti samo tolk', kolker so se v šolah naučili. Veči fant domá nejveč nemški upije, k' hod' v šolo; to je cel' dan lajnjanje, nekej s „štruftarjam“, ki mu nemšno v glavo ubija, še več pa, kder se sam za šolo uči; to gre zmiraj naprej le „riba = fišanje, miza = tišanje, vol = oksanje,“ de človeka kar ušesa bole. „Bore fant“ — si mislim jest' včas' — „če b' šla nemšna men' tako težko v glavo, kdaj b' se bla že kej družga lčila!“

Dost' bolj je s punčkama, kterih ena je že nekej belj v šolah, ne vem, v kterih, ena pa tud' v malih; tema dvema pa gre ibljanska nemšna kakor de b' orehe trl al' kavo mlel; se že koj pozná, de se „kuheltajč“ v Ibljan me ženske pred naučimo, kakor fantje.

To je hiša, v kteri zdej služim. Ne, ni še prav vse, morem vse po pravic' povedat'. Gospa imajo dve žlahtnici, obe še neomóžen', pa že vender v tistih letih, k' že na kmetih gledat' začno, de b' dekleta kam pripravli. Ti dve žlahtnici sta prišli zdej k nam — pravita de zato, de b' se pred pustom v Ibljan mal splešal', glediše ogledal in sploh mal' ponorel', dokler sta še mladi. Tako pravita, jest pa že vem, zakaj sta prišli, kakor do zdej že več let zaporedom, pa sta v post' spet šli ravno taki, kakor sta prišli, le par tednov starji. Te dve znata še le nemšk, te dve! Pri vsak' drugi al' treki besed' se jezik vstav' pa pride z ust ena prav starokranjska al' „dolejsnja“, zavita kakor glista. Kder sta sami, gre že še belj naglo, k' se ena druge ne sramujeta, in tako je pol nemški pol „dalejski“; če pa kdo pride v „visit“, je pa drugač, zmiraj

je slišat' „no bissens“ in „abér.“ Slovensk pa nočta govorit', jih je sram, pravita, de je to le za kmete, za gospodo pa ne. Opravit' imata velik, pa zmirej le seboj, posebno kder je kakšen ples al preden gresta z gospó in starejšo „frajlico“ v glediše; zadnja b' še mogla kratko obleko nosit', pa jo vendar na vse kraje okol vlačjo, še na „bal“ — gospa pravjo, de zato, de jim drušno dela, kder drugi plešejo. Ta se bo že dobro naučila, de bo kmal zrela za vse.

Pa nej zdej brž povem nekej, kar se je te dni zgodlo. Pred morem pa še povedat', de se gospejni žlahtnici domá zmerej menita le od možkih, s ktermi sta na ples al' ke drugje govorli al' ki so jih večkrat pogledal' al' cló za katero šli. Naša „frajlica“ take pogovore na ušesa vleče, čeravno je na videz vsa zamišljena v svoje šolske bukile. Drugi tega niso porajtal', jest pa, k vem, kako rade take nezrele dekleta požirajo take reči, k' jih še popolnoma ne zastopjo. To sem móгла povedat', de bote razumél' to, kar zdej pride. Pa morem še povedat', de je naši „frajlici“ ravno tako ime, kakor eni od žlahtnic, to je Ema. No, zdej bote že vedli.

Enkrat pride eden tistih postrežkov z rdečo kapo, k' je bila ravno naša „frajlica“ sama domá, s pismicem in pravi, de ga more „frajlici“ dat'. Jest jo pokličem ven in ona vzame pismo. Ne vem, kaj je blo v njem, „frajlica“ je postala vsa zamišljena in molčeča.

Drugi dan pride drug tak pot, k' je bla „frajlica“ še v šol', une dve pa domá. „Za frajlico Emo“ — pravi in dá pismo Emi, žlahtnici gospejni. Je mogla bit' že kakšna skrivnost v njem, k' ga ni hotla sestri pokazat'.

Trek' dan pride spet eden in naleti ravno na drugo žlahtnico pa jo praša, če je onata in ta; k' reče, de je, ji pomoli pismice. Žlahtnica ga gre brat' v samotni krey, pa postane zamišljena kakor une dve. Men' se je samo to čudno zdel', de ste obe žlahtnici vsaka posebej mene prišli prašat' — prva, če jo ni iskal kakšen postrešek že predčerašnjem s pismom, druga pa, če ni že dvakrat kdo po nji prašal. Jest sem rekla, de vsa skep nič ne vem, kaj men' to mar, pa je vsaka šla mal' nezadovoljna. Samo naša „frajlica“ ni nič prašala. Potlej sem pa vidla tako mem' grede, de je vsaka pisala nekej, zapečatla pa seboj vzela.

Četrty dan sem slišala, k' je naša „frajlica“ rekla, de bo popoldne šola delj trpela, k' bodo nekej novga razkazval. Tud' žlahtnic ena reče gospej, de je popoldne obljubila prit' k prijateljici, druga pa, de bo šla nekej kupovat. Tako sta šle obe kmal za „frajlico“ vsaka svojo pot. Tud' gospa so šli potlej z doma.

Al kaj je blo preke večer! Žlahtnici sta priletel' domú kakor nori, drle v sobo in se začele zmerjat', de je vse bobnel'. Gospe še ni blo domá, pa k' so pršli, sta obe zaletel' se v njih in upil:

„Veste, ke je vaša Ema?“

„V šol', ke pa?“ — reko gospa.

„Se ve de“ — se režita obe — „pod Tivoli je in se sprehaja s svojim ljubčkom, mladim štedentam.“

„Kdo vama je to povedal?“ — prašajo gospa zavzeti.

„Same sva vidle“ — rečete obe.

„Tako?“ — se penijo gospá — „tak si bila ti povabljena k prijateljici pod Tivoli, ti si pa šla nekej kupovat' tud' pod Tivoli, kaj?“

Potem so šle vse tri v sobo in bil je še velik prepír, pa jest nisem mogla nič natank' slišat. „Bora frajlica“ — sem s' mislila jest — „kaj bo s teboj, kder domú prideš!“

Komej sem to zdihnla, kar se odpro kuhinjske vrata in frajlica pogleda vsa plašna in blede not, pa šepa:

„Žefa, al' si sama?“

„Sama“ — rečem jest — „kaj pa je?“

Al' sta une dve že doma?“ — praša, k' je stopila not.

Men' se otrok smil', zato povem vse, kar sem slišala; ona v jok, jest jo pa tolažim in rečem, nej le pové, kako

je vse blo, [polej bom že jest vidla, kaj je storit'. V kuhnji ni prav varno, zato jo peljem v svojo kamro, v katero nikol nobeden ne pride gledat'. Zdej se „frajlica“ mal' potolaž' in pové, kako je vse blo. Pokaže mi pismice, k' ga je postrešek prinesel od štedenta, s kterim sta se na pot' v šolo večkrat srečala, in k' jo je prosil, de nej b' prišla enkrat popoldne pod Tivoli, de b' se mal' zmenila. K' prvi dan ni prišla, je pisal še dvakrat, pa ona pisem ni dobila. Včerej mu je pa ona pisala, de bo prišla, in k' sta se dobila, ji je pokazal še dva pisma od drugih ženskih rok, in jo prašal, če je tud' te dva ona pisala. K' je pogledala pisma, se je vstrašila, k' sta bla od njenih „tet“, od vsake eden. K' je danes komej par stopinj storila s tistim štedentom, k' jo je tako preslepil, je pa že za seboj zagledala eno in drugo „teto“, k' sta obe prišli — vsaka od druge strani, zdej je vedla, zakaj: obe sta prišli na pogovor s tistim, k' je pisal, pa ne njima, ampak le nji. Se ve, de te dve nista dobil' nobenga, ona je pa hitro bežala s štedentom, pa sta jo vender-le vidli.

Tako mi je pravla „frajlica“ in zdej sem tud' jest brž vse imela v mazinci. Ker m' je pa revca vse tako po pravic' povedala, ji rečem:

„Veš kaj, punčka — ne zamer', de te tikam — če obljubiš, de boš zanaprej belj držala se šole in ne še na moške mislila, če so prav še le štedentje, te bom pa jest zdej spravla iz zadrege.“

Oh, kako je punčka vesela! Kar poskoč' in reče:

„Dej, dej, Žefa, vse ti obljubim, samo če mi pomagaš. Nič več ne bom šla za nobenim štedentam, če je prav iz realke.“

Jest, dobra duša kakor sem, ji rečem, nej mi da tista pisma, k' sta jih „tete“ pisale, ona nej pa leže na mojo postljo, koker de bi spala, pa de nej čist' tih' bo, nej pride, kar če. „Frajlica“ stori vse, kar sem rekla, jest pa grem not v sobo pa dam gospej tista dva pisma od „tet“ in rečem, de jih je ravno zdej ena ženska sem prinesla, k' jih je tist, komej sta pisana, kar tako nazaj poslal. Gospá jih brž preberó in leté v drugo sobo, kjer se une dve še zmerrej špetirate. Jej, jej, to je bil vriš! Gospá so upil', une dve pa še belj, polej so pa vse tri pridrle ven in gospa so m' rekli, nej grem „frajlico“ iskat pod Tivoli.

„Zakaj?“ — rečem jest; — „frajlica“ so prišli že zdavnej domú, k' sta komaj te gospodične odšle in tud' gospá; mal slab' jim je blo, jih je mraz tresel, sem jim pa jest skuhala kamelec, de so jih spil' pa so kar na moj' postlji zaspal'. Mislim, de še zdej spé, jih nisem šla budit'.

To je blo kakor tresk. Gospa so šli z menoj v mojo kamro, za njim pa une dve, in so res dobile „frajlico“ na moj' postelji, k' se je delala, kakor da bi bla ravno prebudila se.

Zdej si pa lahko vsak misli, kaj je blo. Gospá so se strašno postavli, drug dan sta šli obe „teti“ proč, „frajlica“ pa zdej zmerej hodi k men' in če bom dolg' v ti hiš', bo morebit' postala še Slovenka. Jest sem jo že napeljala na to, de ima več veselja, samo če se spet kej ne zmeša.

Bom že drugič kej več povedala, pa tud' kej družga.

Previden mož.

Nekdo sreča na ulici svojega znanca, nižega uradnika, in vidi, da se čisto majhnim šolarčkom iz šole gredočim ponižno in spoštljivo odkriva.

„Pojdi no, kaj počenjaš?“ ga ogovori. „Si mar prepusten, da takim otrokom toliko časti skazuješ?“

„Kaj še!“ odgovori oni; „to je previdnost.“

„Kako to?“

„I no, ali moreš staviti, da izmed teh pobov ne bo postal nobeden minister?“

Z Olimpa.

Čast Tvojemu poštenju „Brencelj“!

Te dni je bilo s Slovenskega sèm gor slišati velik hrup, kakor da bi se kje prav strašno topli. Costa, ki je še zmiraj zeló živahen in tudi radoveden, kakor je bil, natakne svoj „cvikar“ in hiti gledat, kaj je. Dolgo ne vidi nič, kar na enkrat pa zaupije:

„Joj, joj, v Litiji so enemu okna pobili, ravno tak škandal je, kakor je bil takrat, ko so „Sokolci“ na trgu v Ljubljani rogovilili in sem jaz primešal se, da je bil potlej „Južni Sokol“ razpuščen, jaz pa od županstva odstavljen. Ubogi Vesteneck! Kar smili se mi že zato, ker je tako dober plesalec.“

Kmalu potem smo videli v Litiji živahno gibanje, Vesteneck je cvirnal okoli, da si je moral pete vsaj za nekaj palcev zbrusiti, — no — in zdaj veš gotovo že tudi Ti, da ni bilo vse skup čisto drugzega, ko da so enemu svojih prijateljev le pustne „krofe“ skoz zaprta okna v sobo metali. Toraj toliko kokodaskanja zavoljo par ubitih šip, katerih Vesteneck ni pobil in tudi ne uradno ukazal pobiti jih!

Vi Slovenci ste zdaj sploh prav čudni ljudje postali; le rogoviliti in rogoviliti, da drugim ne date miru. Kaj vam je zdaj na poti n. pr. šola? Saj vi niste šolski vodje, ne nadzorniki, ne šolski svetovalci — izvzemši jih par, ne okrajni glavarji, ne ministri, kaj vas toraj briga šola? In celó slovenska naj bi bila šola pri vas! Kam bodo pa potlej šli Pirkerji, Gariboldiji, Zime, Linharti, Heinrichi, Mrhali, Hrovatje in kar jih še ponemčevalcev čaka služb na Slovenskem? Ali naj se zá-nje nalašč gre iskat kaka nova dežela, da bodo nemško kulturo tje nesli? Ne bodite no tako čudni! Nemške in ponemčevalne šole na Slovenskem morajo biti, in če bi jih ne bilo, morale bi se osnovati že za vodje, nadzornike, šolske svetovalce in profesorje. Vidiš, „Brencelj“ — čast Tvojemu poštenju! — saj tudi gimnazija v Kočevji Kočevarjem ni toliko potrebna, kakor gosp. Knappu, da more na nji biti vodja, in pa zato, da kranjski deželi ne zmanjka učiteljev, ki slovenski ne znajo, ker, kakor veš, kočevska gimnazija dajé največe število preparandov.

No, zdaj ste v dobrih rokah, Gariboldi, Pirkar, Linhart, Zima in drugi bodo ministerstvu že sporočili, da se slovenščine po šolah še preveč uči, ker jo učenci, čeravno jo po šolah veliko pozabijo, vendar še bolje znajo, kakor ti šolski vodje, svetovalci, nadzorniki, profesorji itd. Ti gospodje pa morajo vendar vse bolj znati ko njihovi učenci in nadziranci, zato se slovenščina po vaših šolah še premalo zatira.

Pa brez šale, „Brencelj“ čast Tvojemu poštenju! Nikar se tako ne napanjajte, vsaj Ti ne. Če zdaj, ko je večina na Dunaji vaša, ministerstvo vaše, poslanci vaši, na Dunaji ne morejo doseči tega, da bi se razpustili zbori in sveti, ki izvolijo za poročevalce o potrebi razširjanja slovenskega jezika po šolah take može, izmed katerih imajo nekteri le spričevalo o tem, da znajo slovenski, v resnici pa ne morejo pravilnega slovenskega stavka ne zapisati ne govoriti, — pa pojte rajši vsi spat. Če se bo kmet pri-tožil, da je preveč zajcev in mu veliko škodo delajo, pa se bodo za razsodbo poklicali lovci, ki imajo tam lov, kaka bo razsodba? Ali bo kmetu dovoljeno zajce loviti in pobijati, če mu bodo hodili še dalje v škodo? Menda ne!

Imam Ti še marsikaj pisati, pa za danes bodi dosti, sem se preveč razburil. Boš že drugič zopet kaj dobil.

Ves Tvoj

Miroslav.

Jezikoslovna zastavica.

Kdo na Kranjskem največ in najbolj po svoje pre-stavlja?

(Rešitev te zastavice, če je kdo sam ne ugane, se zve na več krajih, tudi pri „Brenceljnu“, pa le ustmeno.)

Skoro gotovo.

Toliko hrupa je napravil tisti ponočni škandal v Litiji, nazadnje bo pa skoro gotovo vse tako „ven prišlo“, da so uradniki in drugi svojemu prijatelju skoz okna v sobo metali — pustne krofe. Bote videli, da bo tako.

Nekdo, ki ni še le danes na svet prišel.

Dober nasledek.

Tisti škandal v Litiji bo imel vendar dobre nasledke. Kakor je namreč slišati, se mislita tam naseliti dva nova steklarja, pa le pod tem pogojem, da ostane sedanja Vesteneckova družba še dalje tam. No, nadjati se je, da bota prav lahko shajala, če bota prodajala prav samo šipe za okna. Če bo pa šla ta družba drugam, gresta lahko za njó.

Računske naloge za Frénceljna Vestenecka.

1. Če se kje okna pobijajo, kako daleč mora človek biti, da ni zraven?
2. Po nazorih nekterih se začne človek še le pri baronu — kaj mora storiti okrajni glavar, da se zoper postavo pregreši?
3. Iz kake višave bi moral vreči mačka, da bi ne padel na noge?
4. Kako visoko in kako daleč more človek skakati čez postave, da se ob noben paragraf ne zadene?
5. Če postava kaznuje navadne ljudi za hudobno poškodovanje tujega blaga za več tedni zapora, koliko gre pa n. pr. c. kr. okrajnemu glavarju, ki dokaže, da je takrat doma spal?

O nemški pridigi v ljubljanski stolni cerkvi.

A. Čemu neki je v Šenkavžni nemška pridiga, ko je pri sv. Jakobu že davno več ni?

B. Za „kuheltajčkrajnerje“ in tiste, ki so se za nemce vpisali.

A. Mogoče! Ali se pa splača to, da se duhovniki Slovenci vkvarjajo z nemškimi govori?

B. Ne splača se ne, ker nobeden nemškutar in „kuheltajčkrajner“ za to ne dá leto in dan ne solda, kmet pa mora svoje duhovnike plačevati.

A. Potem naj si pa „kuheltajčkrajnerji“ naroče posebnega pridigarja nemca zá-se, in ga tudi plačajo; saj bo prišlo malo na vsacega, ker je po novem štenji v Ljubljani toliko nemcev in „kuheltajčkrajnerjev“.

B. Haha, meniš? Le naj se stori to in ukrene, da bo moral vsak „kuheltajčkrajner“ ali nemec plačati kaj za nemškega pridigarja, boš videl, kako malo bo potem „kuheltajčkrajnarjev“ v Ljubljani.

Lep sad nemčurske Vesteneckove kulture.

Luna. Okrajni komisar litijski mora pač čuden okus o ponočni godbi (muziki) imeti, da mu je taka-le všeč in si jo še skoro naprej naroči. No, naj le dobro spi v zimski noči za pobitimi šipami!

„Brencelj“ piše.

Gosp. P. K. Res je, kar Vi pravite. V nobenem veronauku ni zapisano, da bi se moralo hudo s hudim povračati. Bomo pa enkrat tako naredili, kakor nemece pravi: „Glühende Kohlen auf's Haupt streuen.“ Strele bomo spravili, da se bomo, če bo treba, branili, ne pa napadali. Saj vsak vé, kako in kaj in zakaj.

Gosp. F. V. v L. Tisto „bando“ že poznamo, je bila zmiraj taka in bo še dalje. Čemu se jeziti nad njo?

Gosp. A. L. na G. Bi utegnili zopet sršene zbuditi. So samo kavke, ki upijejo za drugimi, same pa nič ne beró in tudi ne prašajo, če je res ali ne.

Gosp. B. S. v R. Mož je hud, kakor pišete. Ravno zato bolje, da ga ne vpilimo, ker bo brž vgnil, kdo ga je, in potem gorjé Vam!

Gosp. J. P. v P. Le potrpite! Ni še zadnji vstrelil! Se mora prej dobro prekuhati, da bo še bolj vroče.

Gosp. J. G. na F. Je šlo nekam, kjer bo še huje zbodlo.

Vkljub silnemu naganjanju in zakotnemu podpihovanju ter raznim drugim oviram se je „Brenceljnu“ posrečilo, za izdelovanje podob preskrbeti se tako, da bo od slej mogel ne le redno izhajati, marveč prinašati še po več podob, manjših in večih. To bo pokazal že prihodnji list, ki bo prišel okoli polovice drugega meseca.

S tem listom je „Brencelj“ došel sam sebe, da ne bo več zaostajal. Če bodo naročniki tudi pridni plačevalci, bo prinašal še več, kakor obeta. Pa saj smo prijatelji, da se ne bomo prepirali.

Zdaj pa eno ostrejo, pa resno! Veliko jih je še, ki so si „Brenceljna“ naročili in ga dalje časa sprejemali, pa grošev še niso poslali. Taki bodo v 14 dneh dobili naznanilo, koliko so na dolgu, in če potem v mesecu dne ne pošljejo zaostale naročnine, jih bomo nemudoma tožili. Nadjamo se, da nam tega treba ne bo, marveč da bo vsak storil svojo dolžnost.

„Brenceljno“ vredništvo in opraviništvo.